

Sygn. akt II CSK 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] "W."
Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwane Towarzystwo Ubezpieczeń [...] „W.” S.A. złożyło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 maja 2016 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 września 2015 r., którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda M. M. kwotę 800 000 zł – tytułem zadośćuczynienia, kwotę 41 606,33 zł – tytułem odszkodowania, rentę z tytułu zwiększonych potrzeb oraz ustalono odpowiedzialność pozwanego na przyszłość za wystąpienie u powoda skutków zdarzenia z dnia 2 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te wskazują na występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego w sprawie, co uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wymogiem skargi jest, obok złożenia wniosku, również jego uzasadnienie wniosku w aspekcie przyczyn oznaczonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Postanowienie

w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapadają bowiem podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W przedstawionej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że ocena prawna Sądu Apelacyjnego została dokonana w oparciu o jedną z hipotez przebiegu wypadku komunikacyjnego, w którym poszkodowany został powód, a jego zachowanie powinno uzasadniać przyjęcie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody. Dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym nie wystarczy oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz jego wynik polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Uzasadnienie wskazanej przyczyny przedstawione w skardze w oczywisty sposób nie odpowiada tym wymogom. Po pierwsze oparte jest na zakwestionowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i przedstawieniu własnej

interpretacji okoliczności faktycznych sprawy, odmiennych od ustaleń poczynionych przez sąd odwoławczy, co w myśl art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne. Po drugie w zakresie dotyczącym kwestionowania oceny prawnej skarga jest tak lakoniczna i w zasadzie ograniczona do przytoczenia przepisów, że nie wykazuje oczywistej zasadności w rozumieniu wskazanym wyżej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 poz. 1800).